

MAGGIE
THATCHER

Ríká prý se, že
běda mužům, kterým
žens vládne..
Velká Británie má
již po léta důkaz
o tom, že to není
p r a v d a !
Od doby Sira Winst.
C h u r c h i l l e
je tato žena nej-
úspěšnější politik
Anglie.
ŠKODA, že Č S R. nemá
takovou
železnou ženu,
byl by tam brzo po-
rádek.

GOD BLESS YOU
MAGGIE .
"Národní listy"
č. 1/90

QUICK-
MAGAZIN

10/90

Vítali jsme u nás
železnou dámu britské
politiky a na snímcích
z "Quicku" je ve své
hlavní roli jak ji zná-
me. Ale je o ní známo,
že stejně dobře umí se
ohánět i v kuchyni a
když jed-
en posla-
nec ji
napadl ja-
ko hospo-
dyni, od-
větila -
ano, je

to pro mne čest že uvažují jako hospodyně. Proto mám úspěch
u v n ě t ě č í s l a :

1. Josef Volařík: Pan Kohn a pan Roubíček byli lustrováni
2. Co hledá stalinista Dubček v Čs. parlamentě? /Národní listy/
3. Pavel Wonka - co dělá prokuratura? /Národní listy/
4. Josef Volařík: Slovo má S e l s k ý r o z u m .
5. Vladimír Štědrý: Jak bylo Československo
satelitem Sovětského svazu. Dokončení

Předpokl. cena: 1,- Kčs MÍČ 47263 Náklad: 50 výtisků

v y c h á z e l o 1 9 7 3 - 1 9 7 5

o b n o v e n o 1 9 8 7 r o č n í k 7 č 1

Vydává: Vladimír Hajný
ČSA 34, 787 01 Šumperk

Red. Josef Volařík
rada: Marta Zemanová

39

S l o v o m á S e l s k ý r o z u m :

- Prožíváme velkou belle époque náhy a člověk neví, kam se dřív vrátit, kam se na co pohlédnout. Co vy? Co se vašemu zkušenému a znaleckému oku na dražší moderní ženě nejvíce líbí?

- Valutový cizinec.

Record

- Jak v y v é s t produkci zdravých potravin a zemědělství jako celek na vyšší úroveň?

- V y v é s t hnoj a zacet.

- A co když ani to nepomůže?

- Pak už jen v y v é s t celý národ /aprílem/.

Pán Bůh, naplněný obavami o osud andělů a dokonce i čerta, se obrátil o radu na Selský rozum, co dělat:

"Pravnuku můj," začal Stvořitel. "Můj Santa Klaus, tedy Svatý Mikuláš, si vydobyl teplé místo tady v Praze. Je cele zaopatřený. Moji andělé, něžné dívenky, líbezné jako vaše něžná revoluce, by ho rády navštívily, ale bojí se jezdit metrem, aby jim dveře nepřiskříply nebo nepřistřihly křídýlka."

"Jste Stvořitel, Pane Bože. Stačí je trochu vylepšit plastickou operací, což nebude pro vás, Stvořitele, žádný problém. Křídla úplně odstranit, létáme letadly, ale zato zvětšit jejich přední něžnost a nechat je chodit nahoře bez."

Stvořitel spokojeností polkl a pravil: "Provedu!"

Vzápětí však ustaraně: "Ale co s čertem? Také se bojí, aby mu dveře vagónů nepřiskříply ocas."

"Snadné, přemístit jeho ocas dopředu," Selský rozum nato.

Ne, ne, zadumal se Stvořitel a namítl: "Takový ocas a mít ho čert vpředu? Nebudilo by to....?"

"Tak useknout!" pohotově poradil Selský rozum. "A bude pokoj!"

Ale tohle se už Panu Bohu nelíbilo. S andělky nahoře bez souhlasil, ale čert bez ocasu? Vždyť právě nyní, v období rozmachu něžně tvrdé sexuality sametové revoluce je čertův ocas nejučinnějším reklamním poutačem, s kterým Santa Klaus tolik počítá.

"Nemějte starost, Pane Bože. Santa Klaus, teda Svatý Mikuláš má dnes jiné starosti, jak a především za co nakoupit všelijaké tretky a naplnit jimi ten svůj velký koš, co vláčí na zádech, když mu už v kapse nezbyl ani jediný groš."

Pan Kohn a pan Roubíček byli lustrováni

- Pane Kohn, no představte si: moje lustrace dopadla skvěle. Komputer mne vyhodnotil jako agenta StB, KGB a dokonce i CIA..."

- Nu a co z toho, jakéž zůvěr nebo uzůvěr? naléhal pan Kohn.

Pan Roubíček ho nenechal málem ani domluvit, protože tohle mu chtěl říci nejdřív, ale jako překvapení si to nechal na konec své radostné informace:

- Komputer zjistil a doporučil, že s takovou kvalifikací se musím bez otálení ucházet o důležitější post v diplomatických službách, vyhrkal pan Roubíček nedočkavě. Oči mu najednou zajiskřily a dodal: Komputer hodnotil především exaktnost mých informací, jako byla charakteristika, kterou jsem podal o vás, pane Kohn.

Pan Kohn si pár sekund promýšlel výsledek své lustrace.

"To já jsem, pane Roubíček nejen spolehlivým agentem StB, KGB, CIA, izraelské a vatikánské rozvědky, ale i důvěrník našeho domovního důvěrníka..."

- A jakéž post byste měl podle tak fantastické aktivity zaujmout? vyzvídal pan Roubíček.

- Já? O takové funkci se vám, pane Roubíček ani nesní. Třeba od zítřka mohu nastoupit jako domovník v našem baráku.

Pan Roubíček přijal sdělení s uznáním. Ale nedala mu zvědavost, týkající se charakteristik jeho osoby v podání páně Kohna:

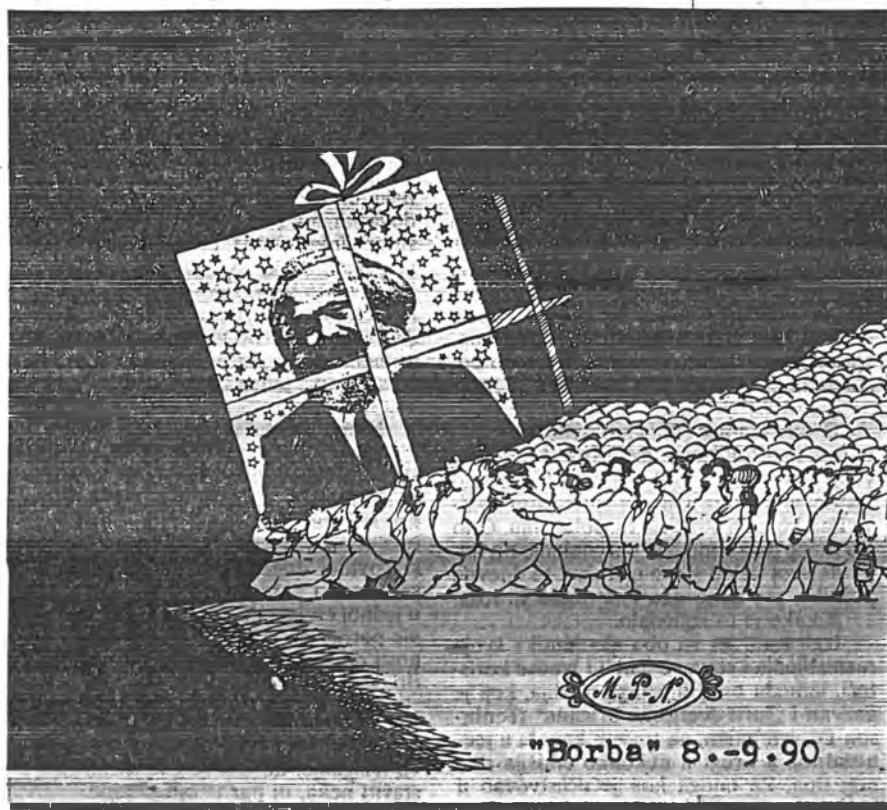
- A copak jste jim sděloval o mně?

- Že jste panic! kuse a věčně odvětil pan Kohn.

Pan Roubíček byl dojat: Potvrdil jste mou mravní bezúhonnost, pane Kohn. Já jim o vás sdělil, že jste panna a... a doložil to nezvratnými důkazy.

REPORTAGEM

OJOGÔ

na své nejbližší a nejuvěrnější spolupracovníky a přátele, kteří jej od 23. února více nespátřili.

Na křesla ministrů, kteří podali demisi, usedli jiní příslušníci stran Národní fronty, kteří byli ochotni dále spolupracovat s komunisty. Jak vidět, neuchránily se ani poslanecké kluby těchto stran před infiltrací. Národní fronta byla 'obrozena' a zachráněna.

Ve dnech následujících po 'vítězství revolučních mas' pokusili se dva bývalí ministři o sebevraždu. Dr. Drtina byl nalezen 27. února těžce zraněn pod okny své vily, a o dva týdny později byl nalezen ministr zahraničí Jan Masaryk mrtvý pod okny svého úředního bytu.

Ostatní ministři, jak suše poznamenává Táborský (41), byli v oné době buď na útěku do USA, nebo v komunistických věznicích, do nichž dříve byli posílali své politické odpůrce.

Za zrádce je označili nejen jejich bývalí komunističtí partneři, nýbrž i vedení 'obrozených stran', v jejichž čele ještě před nedávnem stáli.

Následky jejich politiky byly pro celý národ katastrofální. Tisíce nových politických vězňů, statisíce ožebračených zemědělců, statisíce zotročených dělníků, všichni bez právní jistoty, umlčený národ, země přivtělená ke komunistickému imperiu a jím bezohledně hospodářsky vykořisťovaná.

Závěr.

Táborského poznámku k útěku bývalých partnerů komunistů v první Národní frontě je třeba doplnit. Nejen, že všichni našli vlídný azyl ve Spojených státech, oni se tam, díky své exilové zkušenosti, rychle a bezpečně orientovali.

Tak jako v předchozím londýnském, tak i v tomto exilu měli půdu dobře připravenou nejen vlastními diplomatickými a politickými styky z dob "vladařských", nýbrž také posthumáně Benešem, který nikoliv nadarmo neřídil přes třicet let československou zahraniční politiku.

Tak jako se až do kritického února hřáli v paprscích jeho přízně, tak se nyní, po zhroucení jeho politické koncepce a skonu skryli ve stínu jeho uměle pěstěné pověsti "skutečného demokrata". A tak, jako v r. 1940 se Benešovi podařilo přesvědčit britskou vládu, že nepřestal být prezidentem, třebaže dobrovolně abdikoval, že však Milan Hodža přestal být ministerským předsedou, poněvadž demisionoval, tak se Juliu Firtovi, Ferdinandu Peroutkovi, Petru Zenklovi a jejich druhům podařilo přesvědčit vlivné americké občany, že oni jediní jsou oprávněni mluvit za naše národy.

27

Konec.

"Vjesnik" 18.9.90

Gorbačovův
svatý Jiří

Stanislav Šatalin
autor
ekonomického
programu,
kterým chtějí
chytil za pačesy
bolševický
avanturismus
v hospodářství.

sku, Polsku, atd. (Také na anexi Podkarpatské Rusi Sovětským svazem se docela zapomnělo!) Ale právě události, k nimž došlo v těchto zemích, měly československé politiky přimět k větší ostražitosti vůči svým komunistickým partnerům. Ostatně již ponižující intervence Stalina proti přijetí Marshallova plánu čs. vládou v r. 1947 měla být sama o sobě nejvarovnější výstrahou.

Zorin přijel do Prahy pod záminkou kontroly dodávek sovětské pšenice a projevil také přání zúčastnit se oficiální oslavy, chystané "Společností pro československo-sovětské přátelství" a stanovené na neděli 22. února. Tak se také stalo, a na této oslavě, které se zúčastnil též pražský diplomatický sbor, pronesl Klement Gottwald svou dosud nejostřejší, nejzavilejší řeč proti 'reakci'.

Bylo zřejmé, že Zorin přijel podpořit Gottwalda. Avšak Zorin přijel také proto, aby se 'zkušenou rukou' ujal vedení puče, aby se jako mimořádný zmocněnec Stalinův postaral o úspěšné, plánovitě vyvrcholení této 'revoluce'.

Od Zorinova příchodu nebylo více možné puči zabránit. V pondělí dne 23. února obsadila komunistická policie Prahu.

Slaboštví, ústup a prohra.

Za únorové krise se také projevil význam Fierlingerovy podvratné činnosti ve straně sociálně demokratické v plném rozsahu. Třebaže byl v listopadu 1947 zbaven vedení strany, Fierlinger ji dokázal rozložit a rozleptat, získat pro sebe četné funkcionáře, takže se ministru Václavu Majerovi, poslednímu Benešovi věrnému ministru, nepodařilo získat v Ústředním výboru sociálně demokratické strany většinu pro demisi tří sociálně demokratických ministrů, kteří ještě zůstávali v Gottwaldově vládě.

Tak se stalo, že i když tři politické strany a jejich dvanáct ministrů odstoupilo, disponoval Gottwald stále ještě malou většinou jak v ministerské radě tak i v Národním shromáždění, a podle tehdy platných zákonů nemohl jej Beneš přinutit, aby i on podal demisi a vytvořil vládu novou za podmínek pro své spolupracovníky v NF příznivějších než dotud.

Dr. Vladimír Krajina, generální tajemník strany národně socialistické, se domníval, že Beneš dá v kritické chvíli ministra národní obrany gen. Svobodu zatknout a sám se postaví v čelo armády proti ozbrojeným komunistům. Krajina se v Benešovi zmýlil. Beneš byl člověk váhavý, nebojovný, neprůbojný, a lpěl na parlamentních zvyklostech i v boji proti komunistům v Moskvě školeným. Národní socialisté ještě dnes hájí Beneše

25

státního zřízení a jeho nahrazením novým, nové vládnoucí třídě, dělnému lidu oddaným." (37)

V únoru 1945 nešlo o revoluci, nýbrž pouze o přípravu k ní, žehož si však ostatní členové NF zřejmě nebyli vědomi, neboť podali demisi zcela nepřipraveni na nějakou revoluční akci, kterou komunisté začali rozvíjet od chvíle, kdy v ministerské radě narazili na první energicky vznesený požadavek, dotýkající se jejich faktické moci.

Představitelé zmíněných tří politických stran se rozhodli k demisi po předchozí poradě Zenkla a Ripky s prezidentem Benešem na pražském hradě 18. února. Byla to demise nepromyšlená a neuvážená, při které se předáci z NF dopustili mnoha chyb, z nichž prvou byla domněnka, že je možné hrát parlamentní hru podle západoevropského vzoru s ozbrojenými a pevně zajištěnými komunisty. Druhou a snad nejzávažnější chybou bylo, že si 'muži 20. února' nezajistili závaznou součinnost sociálních demokratů; a třetí chybou bylo, že nedokázali zorganizovat ani jedinou významnou veřejnou protikomunistickou demonstraci, s výjimkou celkem bezmocného průvodu studentů Prahou v době, kdy již na vážný odpor proti komunisty zcela ovládnutým a zastrašeným občanům nebylo pomysleno.

Stalin intervenuje.

Partneři komunistů nepochopili však nejvýznamnější událost oněch kritických dní; a to přímou politickou intervenci Kremlu. Dne 19. února 1948 přibyl do Prahy tehdejší náměstek sovětského ministra zahraničí, Valerian Zorin.

Zorin byl až do podzimu 1947 sovětským velvyslancem u čs. vlády a, jak Ripka píše, sledoval vývoj čs. politiky velmi pozorně již od r. 1943. Zorin, zkušený pučista z povolání, se objevoval na scéně ponejvíce tam, kde Sověty počítaly s uchvácením dalších území. Českoslovenští politikové přezdívali Zorinovi "Dozorin", zřejmě podceňující, jak je z celého vývoje zřejmé, činnost a poslání profesionála-pučisty Zorina, ačkoliv nechybělo poučných příkladů z nedávné minulosti.

Je nepochopitelné, že Beneš za porad se svými demisionujícími spolupracovníky projevoval až přehnaný strach z možné sovětské vojenské intervence, který Tito nesdíleli, zatím co se s nebezpečím politické intervence zřejmě vůbec nepočítalo. Tak se přímo vnucuje závěr, že se demisionující politikové ve své naivitě stále ještě spoléhali na Stalinův slib o nevměšování se do vnitřních záležitostí ČSR, domnívajíce se, že se vůči Československu zachová ohleduplněji než k Maďarsku, Rumun-

Не в бровь, а в глаз

Рисунок Василия Дубова.

"Pravda" 16.9.90

● K 15. výročí
 bolševisace
 Československa
 25. února 1948.

"Učitel'skaja gazeta"
 č.38/90

prohlašující, že podle ústavy nemohl prezident ČSR učinit žádného právoplatného opatření a nemohl též dávat právoplatných rozkazů armádě bez souhlasu předsedy vlády, která nebyla parlamentem poražena a neusnesla se většinou hlasů o své demisi. Při tom zapomínají, že tehdy šlo o zbytek svobod celého národa, k čemuž budiž ještě podotknuto, že v parlamentě nemohla být Gottwaldova vláda poražena již proto, poněvadž 23. února předsednictvo Národního shromáždění na přání Gottwaldovo rozhodlo, zasedání stanovené na 24. února odročit!

Ostatně, Beneš nepodnikl nic, ani když komunisté zřejmě porušili ústavu a sáhli k násilí.

Ještě dne 23. února, t.j. v době, kdy komunisté zcela otevřeli splavy své demagogie a své arsenály zbraní, kdy již zmobilisovali sobě zcela oddanou pohotovostní policii, rozšířenou, ozbrojenou závodní milice a obsadili Prahu a jiná větší města, kdy začali vyhazovat z továren a úřadů 'reakcionáře' a 'zrádce lidu', kdy znemožnili tisk novin svých nedávných partnerů a obsadili jejich sekretariáty, ještě v oné době sliboval rozpolcený Beneš svým neschopným přátelům a spolupracovníkům, že jejich demisi nepřijme. Onoho dne se jim však poprvé svěřil, jak hluboce se cítí komunisty oklamán a zklamán.

Ripka (38) si z oné doby zaznamenal slova Benešova, z nichž vychází na jevo, jak tuze (a Titův případ ukázal jak zbytečně) se tehdy nebojovný Beneš obával vojenské intervence Sovětů. Místo aby riskoval konflikt, Beneš ustoupil a — prohrál vše.

Avšak stejně jako Beneš, ani ostatní 'muži 20. února' neměli dosti bojovného ducha; zvyklí dát se Benešem vést a jemu přikyvovat, odnaučili se samostatně jednat v rozhodné chvíli. Když později Ripka a po něm Táborský (oba nejbližší Benešovi spolupracovníci) hodnotili ony kritické dny, poznamenal prvý, jak jinak by se bývala historie vyvíjela, kdyby byla válka vypukla již v r. 1938 a Stalin býval neměl možnost dohodnout se s Hitlerem (39); druhý zase litoval, že se Tito odtrhl od Kremlu teprve v červnu 1948, tedy až po únorovém puči v ČSR, takže si Gottwald nemohl vzít z jeho počínání příklad. Neboť, dedukuje Táborský (40), kdyby se byl býval Gottwald přesvědčil, že je možné prosadit komunismus na Moskvě nezávislý, byl by mu byl býval Beneš jistě podal pomocnou ruku (!). Zdali by ji však byl býval Gottwald v takovém případě potřeboval?

Avšak — ať se v dějinách přihodí cokoli, pak se tak stane jednou provždy, pak již nelze nic měnit. Hitler uzavřel smlouvu se Stalinem v srpnu 1939; Tito se rozešel s Kremlem v červnu 1948; a Beneš přijal a schválil Gottwaldovou novou vládu a legalisoval tak komunistický puč v ČSR v únoru 1948. Podrobil se Gottwaldovu diktátu aniž vzal sebemenší ohled

CO HLEDÁ STALINISTA DUBČEK V ČS. PARLAMENTĚ ?? 7

... kdo je soudruh DUBČEK ?

Člověk vychovaný v SSSR, kterého československému národu představoval jeho rudý učitel L. BREŽNEV v r. 1968. DUBČEK byl a je odchovanec marxismu-leninismu, jak sám doznává, viz článek č. 3. Zapřisáhlý nepřítel návratu býv. pravicových stran! Odpůrce křesťanského myšlení, věrný služebník Moskvy! Zradil národ v r. 1968, tak jako jeho souputníci Smrkovský, Indra, Husák, Bilák a jiní! DUBČEK si dnes převlekl růžový kabát, naději, že bude uplatňovat socialismus s "lidskou tvář"! Věří ně - kdo, že by netvor měl lidskou tvář ??

Náš program je humanitní demokracie, svoboda víry, bez srpu a kladiva! ODLUKA CÍRKVE OD STÁTU! Návrat k tradicím našich hrdinů legionářů v první světové válce, kteří bojovali pod staroslavným praporem sv. Václava. Tradice Mariánská, je odkazem pro Český národ !! **ODEJDETE soudruhu DUBČEKU !! - nemáte národu co říci.**

Chceme svobodu, ale bez komunismu a také bez VÁS ! - Kdo zradil jednou, zradí i podruhé - potárcenec je horší Turka ! Den skutečné svobody teprve přijde a ten den není daleko !!
JMÉNA DUBČEK, BILÁK, SMRKOVSKÝ, HUSÁK, INDRÁ, jsou již nyní přibité na pranýři hanby a **Z R A D Y !!**

Musíme v co největším rozsahu uplatňovat základní principy teorie marxismu-leninismu, principy socialistické výstavby v níž jsme již dosáhli vynikajících úspěchů, principy vedoucí úlohy Strany. Musím znovu potvrdit Stranu jako předvoje společnosti a jejího vývoje, jako politickou vedoucí sílu této společnosti, znovuobnovit důvěru lidí v ni.
Alexander Dubček, 1. dubna 1969

Naším stanoviskem zůstává, že Strana se nedá přetrápnit nepřipravena, obzvláště ne možnými pokusy o legalizaci těchto (nesocialistických) nálad pod rouškou demokracie či rehabilitace. Strana smete jakékoliv pokusy o atomizaci a oslabení progresivních socialistických tendencí. Důrazně opakují, že demokracie, kterou máme na mysli je a musí být, dnes i v budoucnosti, definitivně socialistického charakteru. Žádným antisocialistickým tendencím se nedostane příležitost toho značit.
Alexandr Dubček, 1. dubna 1968

Doporučujeme proto, aby byl odvolán návrh Ústřední kontrolní komise Komunistické strany Československa o vyloučení soudruhů Klímy, Lichma a Vaculíka ze Strany, o potrestání dárkou a varováním soudruha Kohouta a o zahájení disciplinárního řízení Strany proti soudruhu Milanu Kunderovi.
Alexander Dubček, 1. dubna 1968

Strana bude i nadále provádět svoji politiku tak, že široké masy pracujícího lidu, obzvláště dělníci, budou ujisti, že v Československu nebude žádného návratu k třídám, vlastnictví a společensko-politickým podmínkám, které existovaly před vítězstvím pracujícího lidu v únoru 1948.

Rezoluce Strany o současné situaci,
29. května 1968

"Národní listy", vydává Křesťansko-konzervativní unie - Praha, pobočka Ingolstadt, Post 21, Postfach 0925, BRD.

3

3

Mezi námi dosud žijí zbytky dřívějších vykořisťovatelských tříd a jejich politických exponentů. Staré ideologické vlivy a jejich nositelé dosud přežívají. Žijeme v rozděleném světě v němž třídní boj nepřestal existovat. Proto musíme blíže sledovat politickou a ideologickou aktivaci zbytků poražených buržoazních tříd a zbankrotovaných předúnorových pravicových politiků. Zvláštní zájem lze pozorovat též v nepřátelských emigračních kruzích. Zajmy nepřátelských špiónážních služeb o odlišení v Československu se též v poslední době zintenzivnily.
Alexander Dubček, 29. května 1968

Vylučujeme jakoukoliv možnost, že by se socialistická demokracie mohla dnes v naší zemi vytvořit zformováním opoziční politické strany, která by měla mimo Národní frontu. Toto by vedlo pouze ke znovuoživení boje o moc. Naše Strana bude bojovat proti těmto tendencím velmi prostředky, protože tyto vedou pouze k pokusům oslabit postavení Komunistické strany Československa ve společnosti a dokonce k omezení socialistického rozvoje samého. Proto jsem radikálně proti ustavení jakékoliv opoziční strany, která by stála mimo politiku Národní fronty. Toto je princip, který jsme přijali již v roce 1945.

Alexander Dubček, 29. května 1968

← TAK MLUVIL V R. 1968

PAVEL WONKA

CO DĚLÁ
PROKURATURA

??

NEBO JE PŘECE
JEN JE
SPRAVEDLNOST

SLEPÁ ??

?

Osvětí někdy někdo, proč musel utýraný a na smrt nemocný Pavel Wonka, po svém propuštění dne 26. února 68. být znovu zatčen a odvezen do pověstné věznice v Král. Hradci, kde za záhadných a utajovaných okolností našel mučednickou smrt!

Ještě před jeho smrtí byl v tajném procesu odsouzen a to od soudkyně OS TRUTNOV, JUDr. Marcely HORVÁTOVÉ, za účasti prokurátorky OP Trutnov Elišky RYCHLÍKOVÉ a za souhlasu vězeňského lékaře MUDr. Radima PEKA.-

Všem, kteří se podíleli na umučení PAVLA WONKY, byli od této MAFIE odměněni: ku příkladu JUDr. Marcela HORVÁTOVÁ, která WANKU odsoudila, byla odměněna povýšením do Výboru "h u m a n i t n í".

otázky a to za předsednictví profesora Z a e n ě k a

DIENSBIERA.

Keriká to dost? - A i tato úklebná vražda, za kterou je pachatel ještě odměněn má být přikryta falešnou humanitou a ozdobena sametovým přikrovem. Je tchle také výsledkem hrdinského odporu naší mladé generace 17. listopadu 1969?